

ქვეყნული
ბიბლიოთეკა

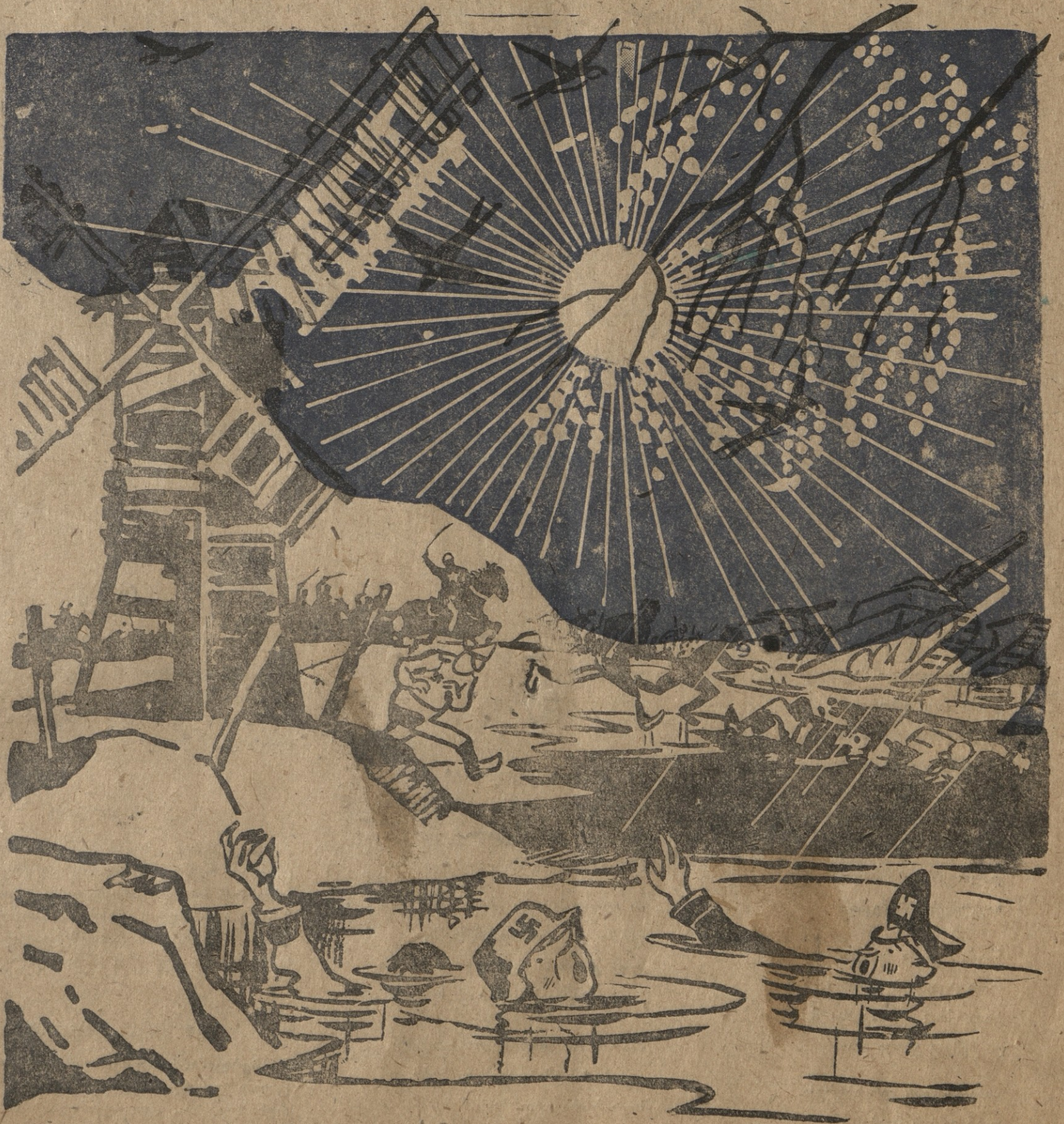
ს ი ა ნ ზ ი

საგაზეთო იმერი

ნახ. ს. ნადარეიშვილისა

გერმანელები დიდ იმედებს ამყარებდნენ გაზაფხულის წყალდიდობასა და გზების ატალახებაზე. ეს იმედი მათ გაუცრუა წითელი არმიის შეუჩერებელმა შეტევამ.

(გაზეთებიდან)

არ ქონდათ და არც ექნებათ
ჰიტლერელებს ჩვენში ბედი...

მათ ტალახში ჩაეძირათ
გაზაფხულით ხსნის იმედი.

ნახ. ღონისა.

— აქი პიტლერი აცხადებდა ჰუნგრეთს და რუმინეთს არავის დავამონებინებო.
— განაცხადა და კიდევ შეასრულა:—თვითონ დაიშინა.

„ვიუჩაკი“ და მისი ჯოჯაბი

გერმანიის ჯარებმა მოახდინეს უნგრეთისა და რუმინეთის ოკუპაცია.

ვაჭეთებიდან

ე ღ ვ ე

იხვიათი „წარმატება“

ერთხელ ჯორით მიდიოდა
ერთი კაცი ობოროდი,
მეტისმეტად გონდახშული,
მეტისმეტად გულბოროტი.

უკანიდან იმას ზურგში
მიაყოლეს შურით ქვები,
დაუშავეს ხერხემალი,
ჩაულეწეს მას ნეკნები.

მაგრამ კაცმა გონდახშულმა,
როს ტკივილი იგრძნო მწარი.
გაიფიქრა: ტლინკებსა მცემს—
ეს ჩემივე ჯორი არი.

სიმართლემში ვერ გაერკვა,
უკან ვეღარ მოიხედა

და საწყალ ჯორს მათრახები
გადუქირა ზედი-ზედა.

* * *

ჩვენ ამ ივანეს „ფიურერი“
დღეს გვაგონებს ძველს და შორსა;
იგი გვერდებშეღეწილი
მათრახს ურტყამს თავის ჯორსა.

ის თავის მარცხს დღეს აბრალებს
უნგრელებს და რუმინელებს,
ზოგს მათრახს სცემს ვითა ჯორსა,
ზოგს ატყვევებს, უკრავს ხელებს,

მაგრამ რა გინდ ბევრი ურტყას
გულბოროტმა თავის ჯორებს,
სულერთია დალუპვის წამს
აწ ის ვეღარ აიშორებს.

გარშავა. ბერლინის სამხედრო შტაბი სა-
ქვეყნოდ აცხადებს, რომ გერმანიის ჯარმა
წარმატებით წარმოებულ ბრძოლების შედეგად
დასტოვა მოლდავეთი.

ახალი საწარმო.

ბუდაპეშტი. ბუქარესტიდან მიღებული
ცნობით, რუმინეთში მმართველი წრეების თა-
ოსნობით მოეწყო სპეციალური სტამბა, რომ-
ელიც სასწრაფოდ აცხობს პასპორტებს რუ-
მინელ მინისტრების და ხელმძღვანელ პირების
ნეიტრალურ ქვეყნებში გასაპარებლად.

ქალაქის „სამაგრაეზი“

ბერლინი. გერმანიის ჯარების მთავარსარ-
დალმა დასავლეთ ევროპაში ფელდმარშალმა
რუნიშტედტმა, „ფიურერისაგან“ ახალი შევსე-
ბის მიუღებლობასთან დაკავშირებით, გამოა-
ცხო ათასი ახალი ბრძანების ფურცელი და-
სავლეთის ფრონტის „გასაპარებლად“.

ვეფხვი — გარეული ცხოველია. გერმანული „ვეფხვი-ბიკ“ გარეული ჯიშისაა საბჭოთა მოქალაქისათვის, მაგრამ მათ აღვივლად აშინაურებენ წითელარმიელები ფაშისტური ჯარების ნაწილების გარშემორტყმის, ან განადგურების დროს. მაგალითად, უკრაინის მესამე არმიამ რამდენიმე დღის განმავლობაში მოაშინაურა გ. ი. ხელში იგდო რამდენიმე ათასი „ვეფხვის“ ტიპის ტანკი.

გაზაფხული — წლის დრო. იწყება ზამთრის შემდეგ. გაზაფხულს ჩვეულებრივ თან მოსდევს ზაფხული, მაგრამ წითელმა არმიამ ეს წესი შესცვალა და 1943 წლიდან გაზაფხულს ისევ სუსხიანი ზამთარი მოჰყვა ფაშისტური „უძლევი“ ჯარებისათვის: მათთვის სუსხი და ზამთარი ახლაც გრძელდება.

მირაჟი — მოჩვენება, რომელიც არ შეესაბამება სინამდვილეს. მაგალითად, შუსოლინის წარმოდგენა, რომ მან „ფიურერის“ დახმარებით აღადგინა რომის იმპერია.

გეგანად სამხედრო ვყვებუის ნაგებობი ანაგროგები

გახატვები აღარსად არი

- გერინგი ეკითხება აატლერს:
— რატომ ხარ ასე მოწყენილი?
— მე ვიღვებმ მეორეზე უფრო სულელი გარ და ჩავიდინე დიდი შეცდომა, — უპასუხებს პიტლერი.
— რა შეცდომა?
— ტყუილად დაუიპყარი ჰოლანდია.
— რატომ ტყუილად?
— ჩემჩეტო, სადღა გვაქვს მე და შენ ახლა გასაქცევი ადგილი?

შპანგე ანკუნებს

პიტლერმა შეეცარიიდან ითხოვა ფული სესხად. პირველად მას უარი უთხრეს, მაგრამ მალე აცნობეს:

— მოგცემთ, ვინაიდან თქვენ ახლა ყველაფერს უკანვე აბრუნებთ.

ნაუთი

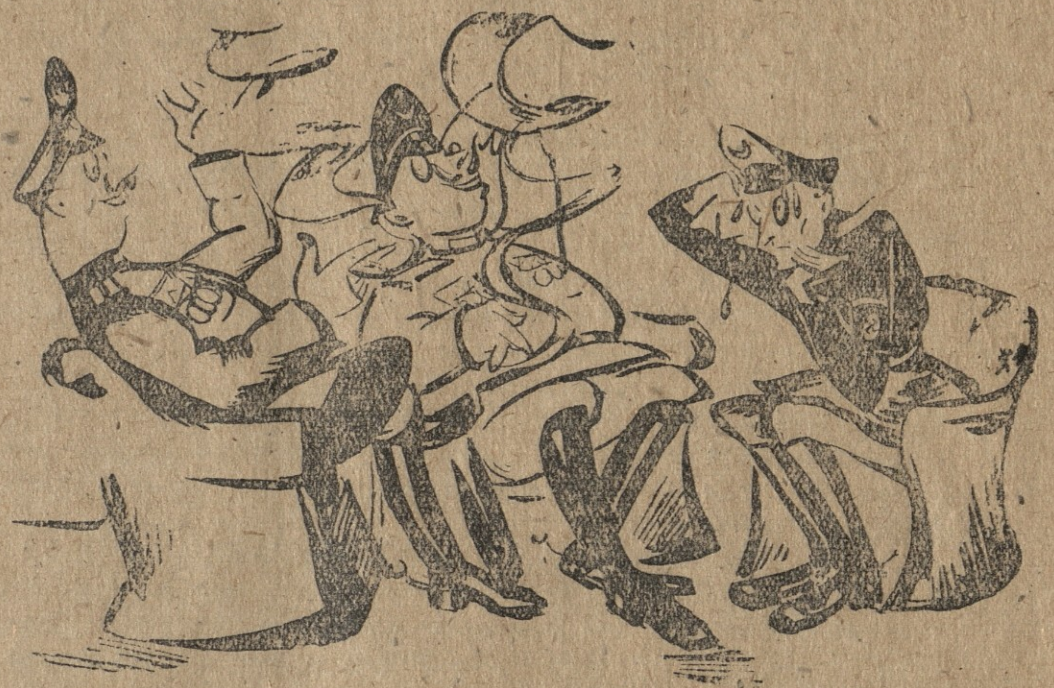
გერინგი ტელეფონით ექახის ქალაქ ჰამბურგის დასავლეთ ნაწილს (ჰამბურგ-ვესტ), ტელეფონის სადგურის მუშაკი უპასუხებს რომ ასეთი უკვე აღარაა. არის მხოლოდ ნაუთი (ჰამბურგ-რესტ).

კარგი და უკეთესი

ავსტრიელები ოხუნჯობენ:
— სანამ გერმანიას შეუერთდებოდით ჩვენ კარგად ვიყავით. შემდეგ, პიტლერის სიტყვით, — უკეთესათ. მაგრამ გაცილებით უკეთესი იქნებოდა, რომ ჩვენ ისევ კარგად ვიქნებოდით.

განცდილი მარცხის გამო ჰიტლერმა გადააყენა ჩრდილო და ცენტრალური ფრონტების არმიების სარდლები. დასტოვა მხოლოდ სამხრეთის ფრონტის სარდალი გენ. მანშტეინი.

ნახ. ე. მაყაშვილისა

მანშტეინი: — ილბიანები ყოფილხართ კოლეგებო: ფიურერი თქვენით უკმაყოფილოა, — მე კი, მიუხედავად იმისა, რომ მარცხს-მარცხზე განვიციდი, სამწუხაროდ ნდობით მიყურებს.

გაყვებუი იხერი

1.
ვალეკო მთელი წელიწადი თინას ეარშიყებოდა. რა არ ვააკეთა ამ ერთი წლის განმავლობაში ვალეკომ თინასათვის! ორჯერ კინოში წაიყვანა, ერთხელ ბინამდე მიაცილა, ერთხელ მის მაგივრად მორიგეობდა ტრესტში. თინა ყველაფერზე ნაღობას ეუბნებოდა. მაგრამ ეს იყო და ეს, მადლობის იქით არა გამოდიოდა რა. სულ ფრონტზე წასულ ქმარზე ლაპარაკობდა.
ამ დილას კი თინამ ღიმილით შეხედა ვალეკოს და ისეთი ბედნიერი თვალები შეანათა, რომ ვალეკოს გული კინაღამ ამოუფარდა საგულედან.
— ეჰ! მივალწიე საწადელს! — გაიფიქრა ვალეკომ. — ალბად გაიგო, რომ ორდერები, მივიღე დასარიგებლად.
ვალეკომ დაიმართობელავა თინა დერეფანში და ჩაუჭურჩულა:
— თინა, თქვენთვის ისეთი საჩუქარი მაქვს, რომ...
— გმადლობთ, გმადლობთ. — მზიარულად უპასუხა თინამ და მაგრად ჩამოართვა ხელი.
ეჰ! მაშასადამე, თინა თავს იკატუნებოდა, თითქოს არ აინტერესებდა ვალეკო. გავიგეთ, გავიგეთ ქალ-ბატონო, როგორი მიუკარებელიც ყოფილხართ.
ვალეკო საქმის კაცი იყო. არ უყვარდა საკითხის გაკვიანურება და პირდაპირ საქმეზე გადავიდა.
— როდის გნახოთ?
— როცა ვნებაეთ, — უპასუხა თინამ და ისევ შეანათა სხივანა თვალები.
— მაშ ამაღამ, — მოსჭრა ვალეკომ და აჩქარდა. — აი, ორდერი, ისეთი ტუფლებია, რომ...
— გმადლობთ! გმადლობთ! — ისევ ისე მზიარულად გაუღიმა თინამ და ისევ მაგრად ჩამოართვა ხელი.

2.

უკვე ჩამოზნელებული იყო, ვალეკო რომ თინას კარებს მიადგა. ჩაახველა, საყვლო გაისწორა და ფრთხილად დააკაკუნა.
— ხა, ხა, ხა... — მოესმა ოთახიდან ვალეკოს თინას სიცილი და თვითონაც გაეხარდა. — მაშასადამე, უხარია ჩემი მოსეღა.
— მობრძანდით! მობრძანდით! — შეიპატივა თინამ ვალეკო.
ვალეკო თამამად შევიდა ოთახში და სახტად დარჩა. კაპიტანი შემოეგება და ხელი გაუწოდა.
— გმადლობთ ამხანავო! — უთხრა კაპიტანმა ვალეკოს. — ჩემმა ცოლმა მითხრა, რომ თქვენ ძალიან ზრუნავდით და ყურადღებით ეპყრობოდით მას. ჩვენთვის, ფრონტელებსათვის, ეს დიდათ სასიხარულოა.
— ჰო, ეს ჩვენი პატრიოტული მოვალეობაა, — ჩაილულულა ვალეკომ და დარცხენილი თვალები იატაკს გაუშტერა.

ფაქტი სახეზეა

ნახ. ს. ნაღარეშვილი

პრავის ნაპირებთან

სველი პონტია

ბერლინში განთქმულ კრისე ცირკში ასეთი აუციმ გამოვიყენეს:
„სენსაცია“
„დღეს ახალი პროგრამა!
„ხუმორის“ ახალი დისის გამოხსნა!
„დისისრულ თავის „მითულ“ შობადუდილებებს“ გაუზიარებს მსფერებლებს რუსეთის ფორსტიდან ახლად ჩამოსული გენერალი ფონ-აფტენბერგი.“

„ჩქარაით ნახოთ!“
რეკლამა ხალხი ბოლომდე მიიზიდა, საცირკო წარმოდგენა წარმარებით ჩატარდა. თავიანთი „ხუმარები“ მიხერხებულ-მალაღებს გადადომდნენ, იქაქებოდნენ, ცმუფედნენ და ხალხს აცინებდნენ.
ბოლოს თვით აუფსტატც გამოვიდა.
მის სახე ნაყენივით შეხუფული შეხანდული ჰქონდა, ჩაქცული სისხლისაფან თვალების გარსიც წალურჯებოდა, წელს ითრვდა, ყვარჯენს ცერდნობოდა და მიუხედავად იმისა, რომ დაფეოტულავით იყურებოდა, მაინც ცდილობდა გვირის გამოვრტყველება მიეღო.
„არეილნო! — ნავეფი წმით დაწყო მან, — რუსები ხმებს აფრცელებენ თითქოს ჩვენ ქმარ ცდებოდით, კიდევ მეტი: ისინი ამტკიცებენ თ თქვის ჩვენ დავკარგეთ ბოძოლს უნარი. ეს მტერი სიტუფა, არ დაფერეთო, არეილნო! — მე უპოროდნენ ახალი ჩამოსული ვარ და მდგომარეობას კარგად ვიცნობ: ჩემი ვანცხადების დამამტკიცებელი ფაქტები — სახეზე.“
მაკურებლებმა გენერლის დაბევილ და ბაზათი შეხეულ სახეს შეხედეს და გულიანად გადისარხობს.

გარკიო.

სანიონს გზა ასწავლეს

პიტლებმა სთქვა: „უფე ვატოსი, რომ ჩემი მზე წელ-წელ ჰქრება, ყოველ მზრიდან საზინელი კატასტროფა მეშუქრება. ვბობანენ, ერთი საკმისაფის გეოგრაფთა შესადგენს კრება.“

უაპლერი

რეპრინტის შობაოქამ, რომელიც აქამდე უკრამლევა მოვალდებოქო მოვალდებულ რაზმელ სპეცულანტებს პოეტის ივით უფესითფელ გალამუსს, სლოფელა მიქალაქეს მისცა მოვალდებოქად უზეპაოიფელ წასვლის უფლება.

და ვებლა მამრიათეუ მწყობროთა მიელო დასი, აღოლქმა ება მოიოცხნა, გრეტლი სიტუფა მოსკრა ასე: — „სომ კი ხუდავთ ვოლუშები, ვადაფურჩე რომელ ვროსა: რუსს ვაფეულო, ამეოკელს, კარადელს, თუ ინვლისესსა? ვველას უნდა ჩამკრას, ნახოს სიმწოით ჩემი კბილთა ღრუბნის; გზა მაჩეეფთ იმ ქვეყნისენ, სადაც შეწველი გადარჩენა!“

მამინ იღვა თმბეალარა გეოგრაფთ, და სთქვა ასე: — აღოლფ, აღოლფ, რადგან არ ვსუსთ, ყოფნა ამ ჩვენს ქვეყანაზე, საბოის გზის ძებნაში რად გინდოდა ჩენი შევლა? ვისაც ჰქოთაზე: სისარკულით მიგასწავლის იმ გზას ყველა!

ნახ. დონისა

— სად ივენენთ აქამდე? ახლა წამოსვლით კი არა, გამოდრენი-
ვობა თაც თავს ვეღარ ვუშვებოლ...

ნახ. დონისა

ბაქობდნენ: ვა ვარი, გავგარდებით კნავეთი, — ჩვენს მშვერავე ტოტეაქარულ ტ...

მოვალდების გაცხნა

სწრაფ მოქმედებას შობაფ განაჯვებამდე მძევა, ეთლდ ხაზობოლდ ფრეს. გზამწელ გენ. ფარბტის ბრძანებებია.

ნახ. ე. შავაშვილისა.

მრინი: — ჩაქარა ვახანდე, ბრძეფო, ჩემკმები, შეგარულელ მათი აღმატებულების ბრძანებია.

„ჩაპდენია სვანინგრაიი“

„ფურერმა“ ჰებელსს რისცა კითხვა ცხარე, არამწელი: — ჩამაღწენია სტალინგრაილი, ერთის გარდა, კიდევ შეიფო? — მოკახსენოთ, — დაიქვინა თონ გებელსმა კულის ქნეით, — თუ უფროთი ტექნიკურებს, რეკმებით თუ დარუმენდებოთ, ერთი არის სტალინგრაილი — ვოლკისპირას ინაშენი, იმ ქალაქზე მოგახსენებთ, თქვენ რომ ბრძანეთ — „არის ჩვენი.“
ეჭ შეკვეციო — „ფურერომა“, სთქვა — მიიღვე სასჯელს მიძინო, ვერ მიმხედობარო, რომ სტალინგრაილს გე-მზადებენ რომ დინიშეს?
ვოლკისპირა სტალინგრაილი განიდა შეიღვე დნებოს პირას, კორსუნს ვაბობ, — სთქვა ებ ბრახოთა „ფურერო“ დავა ყირას...
არეილნო! ვერ სად არის კვლავ იქნება სტალინგრაილი, ერთსა და ხუთს ეინ გავმარებთ, საოკი და ცხარეჯერ იათი

მასხილაკი

მ. აღუაშარილი

ვინ გვიპყვადის...

(პაროდია — ლუგო)

გებელსი — ფიურერო, როგორა ხართ, თვალს არ მოგდით ძილია, ალბათ ცნობა ხელთ რომა გაქვთ, ვერაფერი შეილია.

თითქოს იყოთ დასრული, რად ხართ დაღრეჯილია; ნუ თუ უკვე თქვენი გული ორად გაღრეჯილია?

მიტლერი — ნუ კითხულობ ქარაგმებით, როგორა ვარ რა ვიცი, ვიცი მხოლოდ ამ ამბებით, ამ ცნობებით დავიწვი...

კითხულობ და პასუხს ვლი გული ხანძრით ანევისო, მირჩევნოდა ჩემის ხელით გულს მანვილი დამესო.

ორივენი — მომე ხელი, გენაცვალე, ვერ ვისრულებთ განზრახულს, ვერ მივალწვეთ ჩვენ სურვილებს ვერც ზამთარს, ვერც გაზაფხულს.

გებელსი: როგორ მინდა დაგამშვიდო, ვინ გვიშველის, რა გიყო, ეს სიტყუე ერთად ვყიდოთ და ერთადვე გავიყოთ...

ველარ ვებდავთ წამოდგომას, ვერც ზამთარს და ვერც გაზაფხულს, თუ გადავრჩით შემოდგომას, რისხვა მოსდევს გაზაფხულს.

ორივენი: ვინ გვიშველის გენაცვალე, ნუ დამტოვებ მარტოსა, ერთად ვცაგავთ დღე და დამე სასიყვდილო ტანგოსა.

მომე ხელი, გენაცვალე, ვერ ვისრულებთ განზრახულს, ვერ მივალწვეთ ჩვენ სურვილებს ვერც ზამთარს, ვერც გაზაფხულს.

პ. გოგიაშვილი

მოსწავლე

— ძალიან გთხოვ სახელდახელოდ ასი მანეთი მასესხო.
— არა ჩემო კარგო, ნუ გეწყინება, მაგრამ ვერ გასესხებ.
— რატომ?
— იმიტომ, რომ შენ ძალიან ბევრ თუთუნს ვწვივი,
— მერე რა ვუყოთ?
— მე გუშინ ერთმა ცნობილმა ექიმმა მოთხრა: ვინც ბევრ თუთუნს სწევს, მას მესხიერება ეკარგებაო.

ვექილი: — თქვენ უნდა ანგარიში გაგეწიათ დაზარალებულისათვის.

ბრალდებული: — მე სწორედ ასე მოვიქცევი!

ვექილი: — მერე მან რა გიპასუხათ?

ბრალდებული: — გასწი, მომცილდი, ეშმაკთან წადიო.

ვექილი: — მერე თქვენ რა გადასწყვეტეთ?

ბრალდებული: — პირდაპირ თქვენსკენ წამოველ...

ზამბარ

ჭიკა ჭინჭარაძე

(გადმოკეთებული)

მწერალს ჭიკა ჭინჭარაძეს შეიძლება არც იცნობდეთ, ვეგებ ოდესღაც ცნობდით, მაგრამ ალბათ დაგავიწყდათ. ორი ათეული წლის წინად რამდენიმე ლექსი ჭიკა დაბეჭდილი, რომლისათვის არც მაშინ მიუტყვევია არავის ყურადღება და ახლა ხომ ისინი არავის ახსოვს. ჩვენს დროში მას თითქმის არაფერი არ დაუწერია.

მიუხედავად ამისა ჭინჭარაძე თავის თავს მაინც მწერლად თვლის. და ეს იმიტომ, რომ თუ მას ჩვენს დროში ბევრი ნაწარმოები არ უწერია და არ უბეჭდია, სამაგიეროდ მას ბევრი განცხადებები უწერია და მანქანებზე უბეჭდია ლიტონის სახელზე. როცა სამამულო ომი გამოცხადდა, საბჭოთა მწერლების უმრავლესობამ ხელში კალამი მოიმარჯვა, ნაწილი ჯარშიც წავიდა. ჭინჭარაძე რუსთაველის პროსპექტს ტყეპნიდა. ერთხელ რუსთაველის თეატრის წინ შეეხვდა.

— ჭიკა, როგორა ხართ? რას აკეთებთ? — შევეკითხე მას.

— თქვენი აზრით რას უნდა ვაკეთებდე? გერმანელებმა კიევი დაიკავეს.

მე მაშინვე გავიფიქრე, — ალბათ უკრაინის დედა ქალაქზე თუ სწერს მოთხრობას, ან სტატიას მეთქი.

— სასიამოვნოა, როდის დაასრულებთ?

მან განცვიფრებით შემახედა:

— რა უნდა დავასრულო? ვეგებ თქვენ ფიქრობთ მე რაღეს ვწერ? ტყუილია, ახლა არაფრის წერა არ შეიძლება. განა ჭეშმარიტ მწერალს შეუძლია ამ მღელვარე დღეებში დამშვიდებით დაჯდეს და ღირსეული ნაწარმოები შექმნას? არა ძმაო, ეს შეუძლებელია.

მე ველარ მოვითმინე და შეუტევი:

— არ გეთანხმებით, პატივცემულო მწერალო — პირიქით, დღეს საბჭოთა მწერალი სამშობლოს უნდა ემსახუროს იმ დარადით, რომელიც მას ხელში უკავია.

ცოტახნის წინათ ჩვენ კიდევ ერთმანეთს შეგხვდით. მიჯესალმეთ:

— პატივცემულო ჭიკა, — დიდიხანა თქვენი არაფერი წამიკითხავს.

მან ღიმილით შემომხედა:

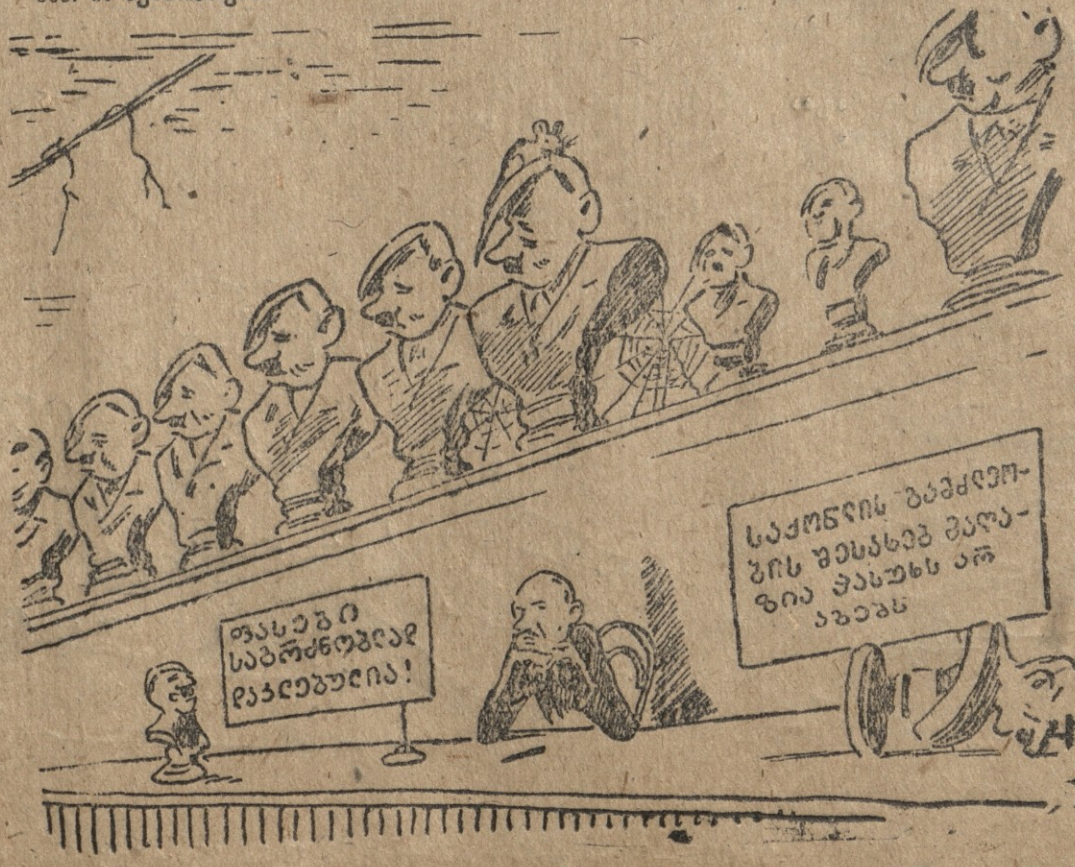
— მგონი თქვენ, ბატონო ყუმბარავ, ჭურში გეძინათ, ვერ ხედავთ გერმანელების ბანდებს როგორ მივერეკებით... ვის შეუძლია ასეთ მღელვარე დღეებში მშვიდად იჯდეს და რაიმე ნაწარმოებს სწერდეს? არა, ძმაო, მე ხალტურისტი არ ვახლავარ.

ერთმანეთს ცივად დავემშვიდობეთ და განეშორდით.

ზამბარ

უგუგაკო საქონალი

ნახ. ი. სემიონოვსა

ვაკრობა ბიუსტჰიტლერებით

ნაბ. კ. ელისვევიძის

საბრალდებულთა სკამის გაგრძელება იქნება

აშხ. ნიანგო

ანთიმის „ზრდილობიანი განმარტება“

ერთი დიპლომატი მსურს გაგაცნოთ, რომელსაც დავესწარი თბილისის რკინიგზის საბარგო სადგურზე:

მოვიდა მოქალაქე და შეეკითხა სადგურის მწონავს:

— შეიძლება ბარგი ჩავაბაროთ?—თან ტკბილად ჩაუღიმა და კიდევ უფრო ტკბილად რაღაც ჩაუჩუჩო.

— შეიძლება.

ამის შეკრებ ბარგი მიიღო, ქვეთარი გამოუწერა და გაისტუმრა.

— ჩემგანაც მიიღეთ თუ შეიძლება,—მიმართა მეორე მოქალაქემ იმავე მწონავს, ოღონდ ჩაუღიმებლად. მწონავმა მას ცვრად შეხედა და მკვახედ მოუჭრა:

— საით გზავნი შენ?

— კახეთისაკენ.

— მერე არ იცი, რომ კახეთის მატარებელი აქედან არ გადის?

— რა ვუყოთ მერე?

მწონავი განრისხდა:

— ერთი ამას უყურეთ, რაღა გინდა ახლა შენ, ავიკილო შენი ბარგი და ნავთლულში ჩავიტანო ზურგით?

— მე მაგას არ ვთხოვთ.

— აბა რას თხოულობ!

— იმას, რომ ჩემი ბარგიც მიიღოთ ისე როგორც ახლა მიიღეთ სხვისაგან.

ეს სიტყვები, როგორც იტყვიან, „ცეცხლად მოედო“ მწონავს: აიმაღლა ხმა და დაუწყა მოქალაქეს „განმარტებები“:

— გაიგე, ბრიყვო, რევენო, კახეთის მატარებელზე აქანა არ ვლდებლობთ. რაც შეეხება იმას, ახლა რომ მივიღე, იგი ჩემი საქმეა და არა შენი, შენ რომ უზრდელი არ იყო, სხვის საქმეებში არ ჩაყოფდი ცხვირს, ადგებოდი და გაეთრეოდი აქედან, ხომ გესმის ჩემი განმარტება?...

მისი „განმარტება“ არამარტო დაინტერესებულმა პირმა, არამედ იმხანად იქ მდგომმა სხვა მოქალაქეებმაც გაიგონეს, მაგრამ არც მათმა „ცხვირის ჩაყოფამ“ უშველა საქმეს. მწონავი ანთიმე გაჯიქდა და არც თუ ბარგის ნიღბა, თავისი ვინაობის დასახელებაც არ მოისურვა.

ამხანაგო ნიანგო, არ ვიცი, არსებობს თუ არა განკარგულება, რომელიც თბილისის სადგურიდან კახეთის მიმართულებით ბარგის მიღებას კრძალავდეს.

მაგრამ განა არსებობს ისეთი განკარგულება, რომელიც მოქ. ანთიმეს ავალდებდეს განკარგულებათა ასე „ზრდილობიანად განმარტებას“?

იქნება გამოგვირკვით აშხ. ნიანგო!

ცნობილია, მშრომელ ფინელთა, რომ აძრობენ ტყავს „ცხრა მტკაველს“, თუ საყვედურს იტყვის ვინმე, იქვე ტყვია გაათავებს.

ამას წინათ ფინელ ოჯახს პოლიცია თავს დაესხა, გააღწია კარი ჩქარა, მშრომელ ფინელს შემოესმა.

შეიჭრნენ და ჩხრეკა იწყეს, პოლიცია დარჩა მწყურალი, რომ „საკბილო“ ვერ იპოვა, ვერ ჩაიღობო ხანა მშრალი.

და უბრძანეს ბინის პატრონს: — ჩქარა პური, მოიტო, თუ არ გინდა რომ სიცოცხლე მთისპო და მოითავო!

იმ ოჯახის პატრონისგან საბასუზოდ გაიგონეს: — შიმშილისგან „კუჭი გვეწვის“ აღარა გვაქვს ჩვენ ძალღობე.

მაშინ ერთმა იმათგანმა მეტი ჯელარ მოითმინა... მასპინძელმა სტუმრის მუშტით სისხლი ბლომად მოიღინა.

— მაშ აგრეა?! შენ შიმშილობ, მით აცხადებ პროტესტს განა, — თქვენ მთავრობა ჩვენი არ გწამთ, ვინც წყალობა მოგიტანათ.—

თუ აგრეა წამოზრძანდით. მასპინძლებათ გოხოვთ- გვიკადროთ, — თქვენ თუ არა, — ჩვენ გცემთ პატივს ღირსეულათ. სათანადოთ!.

ფ. ანთიმესაშვილი

კათილი სუკილი

იმ ადგილას, სადაც რამდენიმე ხნის წინად მშენიერი ქალაქი იყო გაშენებული, დღეს მხოლოდ შენობათა ნანგრევები მოსჩანდა. პირველი შეხედვით, ასე გეგონებოდათ, თითქოს ქალაქი მიწისძვრისაგან ყოფილიყო დანგრეული. უსახლკაროდ დარჩენილი მოსახლეობა უმწეო მდგომარეობას განიცდიდა, დიდ ზურაველსობას ნანგრევებქვეშ მოეძებნათ ბინა. ზოგს მაშა ამოეთხარა, ორმოები გაეკეთებია და შიგ ჩამძვრალიყო. ირისათვის, რომ ფიზიკურად დაცემული მოსახლეობა სულიერად არ დაცემულიყო, გებელსის აგენტები დაძრწოდნენ და სათანადო აგიტაციას ეწეოდნენ.

— მოქალაქე შულც, თქვენ ნამდვილი არიელი გერმანელი ბრძანდებით. დღევანდელი თქვენი მდგომარეობა ალბათ მოგაგონებთ ჩვენს წინაპრებს, რომლებიც გამოქვაბულებში ცხოვრობდნენ.

ე. მოგონება თქვენ ალბათ უდიდეს სიამოვნებას განიჭებთ.—ასე მიმართა გებელსას მოხელემ უსახლკაროდ დარჩენილ შულცს, რომელსაც მიწა ამოეთხარა და ცოლშვილით შიგ ჩამძვრალიყო.

— დიას, დიას, უდიდეს სიამოვნებას განვიციდი,—ბედნიერი ვარ, ჩემო ბატონო. დიდათ ბედნიერი. რა კარგი იქნებოდა, ჩემსავით ბედნიერი თქვენც იქნებოდეთ.

ნახ. ღონისა

(წიანგის „გაბაასება“ ბუნდგარეთის რეგენტო

კირილესთან)

წითელი არმიის შეტევებთან და უკანასკნელ „პოლიტიკურ ანბანთან“ დაკავშირებით ბუნდგარეთის რეგენტმა კირილემ დააკმაყოფილა პიტლერის მოთხოვნა, რაც შეეხებოდა ბუნდგარეთის არმიის აქტიურ გამოყენებას ბალკანეთის დაცვის საქმეში.

— კაცი წყალწოდებულ დაშვალ ხაგს ეკიდება. ფიურერის არმიის დალბა უკვე დიდება.

რომ ანანოს ვერაგ მტერს მტაცებლური თარეში, გაჩნდა ჩვენი ლაშქარი ბალკანეთის კარებში.

ბუნდგარეთის რეგენტო, ახ, კირილე, კირილე! რა აკეთე, რას ფიქრობ რას აკეთებ „ჭირიმე“?

— ფიურერი ოქროს მთებს აღმითქვამდა, მგალობდა, ჩემი გულიც სხვის თვალში ვითომ ნეიტრალიობდა,

საქმით მისკენ ვიყავი, როგორც კულა-მელია, მის წისკვილზე ფარულად წყლის მიმშეებ-დამსხმელია.

— მერე როცა საქვეყნოთ გაგცა კულის გრძელობამ და სუბველამ გაიგო შენი კულა-მელობა,—

თან ნახე, რომ შენი გზა მოლიბუდი გზა არი, „ფიურერი“ სხვას გიმღერს, მის საქმე კი სხვა არი,—

რა გეზს იღებ, რას ფიქრობ, ახ, კირილე, კირილე, შენი „დიპლომატობის“ და „ნამუსის კირიმე“?

— რა გეზს ვიღებ? პიტლერის კალთას ამოვეფარე, აღარ დავთმე მისი გზა, აღარ გამოვეპარე.

დავემონე მის წადილს, მასთან მინდა ვიარო, ყუერთგულო და მისი ბედი გავიზიარო.

— ჩანს არ იცი რა გელის, ახ, კირილე, კირილე, შენი გოგრის მოშლილი ქახრაკების კირიმე.

— ფიურერს სახეზე ეტყობა, რომ მის გულს ცეცხლი ეკიდება... ნეტავ რისაგან? — ნავთისაგან: წითელი არმია რუმინეთის ნავთის საბადოებს უახლოვდება.

ეკალი